

"Šta su zvezde?" ravnodušno reče O'Brajen. "Plamičci udaljeni koji kilometar. Da hoćemo, mogli bismo stići do njih. Ili ih izbrisati. Zemlja je centar vasione. Sunce i zvezde se okreću oko nje."

Vinston učini još jedan grčevit pokret. Ovog puta nije rekao ništa. O'Brajen nastavi kao da odgovara na izrečenu primedbu:

"Razume se, za izvesne svrhe to nije istina. Kad plovimo okeanom, ili kad predviđamo pomračenje, često nam je pogodno da pretpostavimo da se zemlja okreće oko sunca i da su zvezde udaljene milione miliona kilometra. Ali šta s tim? Misliš li da nismo u stanju da stvorimo dvostruki sistem astornomije? Zvezde mogu biti i blizu i daleko, već prema tome kako nam je potrebno. Misliš li da naši matematičari nisu tome dorasli? Jesi li zaboravio dvomisao?"

Vinston ponovo potonu u krevet. Šta je god govorio, brz odgovor ga je lomio kao tojaga. A ipak je znao, znao, da je u pravu. Verovanje da van sopstvenog duha ne postoji ništa - pa valjda postoji neki način da se dokaže da je pogrešno? Zar nije još odavno u prošlosti oboreno? Za to verovanje postojalo je čak i ime, ali ga se nije mogao setiti. O'Brajenove usne, dok ga je posmatrao odozgo, iskriviše se u blag osmejak.

"Rekoh ti, Vinstone", reče on, "da si u metafizici slab. Reč koje pokušavaš da se setiš jeste solipsizam. Ali grešiš. To nije solipsizam. Kolektivni solipsizam, ako hoćeš -to da. Ali to je druga stvar; čak sasvim suprotna. Ali skrenuli smo s pravca", dodade on izmenjenim tonom. "Prava moć, moć za koju se mi moramo boriti i danju i noću, nije moć nad stvarima nego nad ljudima." On zastade, i za trenutak ponovo postade sličan učitelju koji ispituje bistrog đaka: "Kaži mi, Vinstone, kako jedan čovek uspostavlja svoju moć nad drugim?"

Vinston razmisli. "Primoravajući ga da pati", reče.

"Upravo tako. Primoravajući ga da pati. Nije dovoljna samo pokornost. Ako ne pati, kako ćeš znati da se pokorava tvojoj volji, a ne svojoj? Moć se sastoji u nanošenju bola i poniženja. Moć se sastoji u tome da se ljudski duh razbije na komade a potom sastavi u željeni oblik. Da li ti sad biva jasno kakav svet mi stvaramo? Taj svet je potpuna suprotnost onim glupavim hedonističkim utopijama koje su zamišljali reformatori u prošlosti. Svet straha, izdajstva i muke, svet u kome se gazi i biva zgažen, svet koji će s procesom rafiniranja postajati nemilosrdniji. Napredak u našem svetu značiće napredak ka povećanju bola. Stare civilizacije su tvrdile da se zasnivaju na ljubavi i pravdi. Naša se zasniva na mržnji. U našem svetu neće biti drugih emocija od straha, gneva, trijufa i samouniženja. Sve ostalo ćemo uništiti - sve. Već slamamo misaone navike koje su preživele iz perioda pre Revolucije. Raskinuli smo vezu između deteta i roditelja, između čoveka i čoveka, i između čoveka i žene. Više se niko ne usuđuje da veruje supruzi, detetu, prijatelju. Deca će se oduzimati od majki po porođaju, kao jaja od kokoške. Seksualni instinkt će biti uništen. Produžavanje vrste biće formalnost koja će se obavljati jednom godišnje, kao što se produžuje knjižica za snabdevanje.

Ukinućemo orgazam. Naši neurolozi upravo rade na tome. Neće biti odanosti, sem odanosti Partiji. Neće biti ljubavi, sem ljubavi prema Velikom Bratu. Neće biti smeha, sem smeha pobedioca nad pobeđenim. Neće biti umetnosti, neće biti književnosti, neće biti nauke. Kad postanemo svemoćni, nauka nam više neće biti potrebna. Neće biti razlike između lepog i ružnog. Neće biti radoznalosti neće biti uživanja u životu. Sva konkurentska zadovoljstva biće uništena. Ali uvek - to nemoj zaboraviti, Vinstone - uvek će biti opijenosti od moći, sve veće i sve suptilnije. Uvek, u svakom trenutku postojaće uzbuđenje pobede, draž gaženja po neprijatelju koji je bespomoćan. Ako hoćeš sliku o budućnosti, zamisli čizmu kako gazi ljudsko lice - zauvek."